

Josep Miquel Sobrer reflexiona en el llibre 'Desfer les Amèriques' sobre les contradiccions del món actual

Contradiccionari

Josep Miquel Sobrer ha aprofitat les seves vivències americanes i catalanes per reflexionar sobre la cultura ■ MARTA PÉREZ

Jordi Capdevila
BARCELONA

A Josep Miquel Sobrer, professor universitari català "instal·lat al difamat Mid-west americà", tot i voler fer un llibre de pensaments amb entrades per ordre alfabètic, no li ha sortit un diccionari, sinó un *Contradiccionari*, com consta a l'avantítol del seu llibre. Tampoc no va anar a fer les Amèriques quan va decidir instal·lar-se als Estats Units, sinó a *Desfer les Amèriques*, títol de l'obra.

L'única cosa que té clara l'autor és la certesa de les seves "contradiccions" i de les "contradiccions en general". Per això ha fet un llibre que ve a ser una "contrafàctura", o sigui la pràctica me-

dieval de "posar una nova lletra a la melodia d'una cançó ja coneguda". Una pràctica estesa a totes les èpoques i cultures i que creu "d'essencial utilitat per a un país".

És difícil precisar quin gènere de llibre és *Desfer les amèriques*, que ha publicat editorial Galerada. Francesc Parcerisas, que el va presentar ahir, destaca que es tracta d'un text "extraordinàriament ben escrit", que "reuneix el saber i l'erudició de Joan Fuster, la ironia i l'escepticisme de Josep Maria Espinàs i l'estil i l'adjectivació contundent de Josep Pla". No estranya tanta erudició literària si tenim en compte que Sobrer és professor de català i castellà a la universitat d'In-

diana, ha traduït al català llibres de John Donne i Sylvia Plath, entre altres, i ha publicat la versió anglesa que ha fet de *Mirall trencat*, de Mercè Rodoreda. A més, ha publicat *El llibre dels oracles* i està animat a fer ara "literatura de ficció".

Ironia i escepticisme

Sobrer es limita a dir que ha intentat fer "filosofia de la cultura amb la màxima ironia possible" i l'única il·lusió que té és que "diverteixi el lector".

Aquest *Contradiccionari* conté 61 entrades tan diverses com *Andorra*, *Arracades*, *Caganer*, *Desgreuge*, *Football*, *Matrimoni*, *Sardana* o *Xarnego* fetes per un "transatlàntic que no creu que la cultura sigui una

cosa monolítica" i escrites "des de l'escepticisme de creure que les estructures culturals no són sòlides". Es tracta d'un llibre que passa per "desconstruir el pensament americà", mirant les coses "des d'una òptica diferent a la del pensament establert".

Si bé algunes entrades fan referència a temes catalans i d'altres a la seva vida americana, n'hi ha en què fa comparances entre les seves vivències transatlàntiques i les d'aquí, com en els capítols *Naturalesa* o *Wilderness*. En el fons, el llibre també surt de l'experiència "de viure tants anys en un poblet d'un imperi com els Estats Units i en una Catalunya que està sota l'imperi espanyol". ■

Girona desplega el simbolisme francès ■ ROBIN TOWNSEND / EFE

País ideal pictòric

La Fontana d'Or de Girona presenta peces rellevants del simbolisme francès

Elisabet Escriche
GIRONA

Un recorregut per algunes de les peces més representatives del moviment artístic del simbolisme sorgit a finals del segle XIX a Europa, però sobretot a França, és el que proposa la nova exposició de la Fontana d'Or de Girona, *Un país ideal. El paisatge simbolista a França*.

La mostra aplega un total de 83 peces, dues de les quals són escultures, de creadors poc coneguts pel gran públic, però molt influenciats pels màxims representants del moviment, com Odilon Redon, Pierre Puvis de Chavannes i Gustave Moreau. Entre els 24 artistes que la formen, també hi ha Bernard, Grasset i Dulac. "Mostren un paisatge que tendeix a reconciliar l'home amb la natura, no la natura passiva de l'agricultor, sinó la natura profunda, misteriosa i màgica que acompanya

nya l'ésser humà dins el seu trajecte psicològic i espiritual", explica el seu comisari, Jean-David Jumeau.

L'exposició es divideix en quatre àmbits: l'ànima del paisatge, el paisatge místic, el de l'ànima i el de la inquietud. El primer, format per una vintena d'obres pictòriques, explica la percepció dels artistes del paisatge basada en la recerca de la bellesa superior. *L'estany d'Aman-Jean* n'és un exemple. En el següent, hi ha un conjunt d'obres de Charles Dulac, per a qui el paisatge és com una imatge de la creació i un acte d'espiritualitat.

La recerca del sentit dona cos al tercer apartat amb obres com *La sirena*, d'Alexandre Séon, i *Les dones flotants en un jardí blau*, d'Henri Le Sidaner. En l'últim àmbit, el paisatge es converteix en un element misteriós, com a *L'autoretrat dolorós*, de Jeanne Jacquemin. ■

★

Un país ideal.

LA FONTANA D'OR. GIRONA
FINS AL 15 DE JULIOL

Els complexos de la dreta segons Racionero

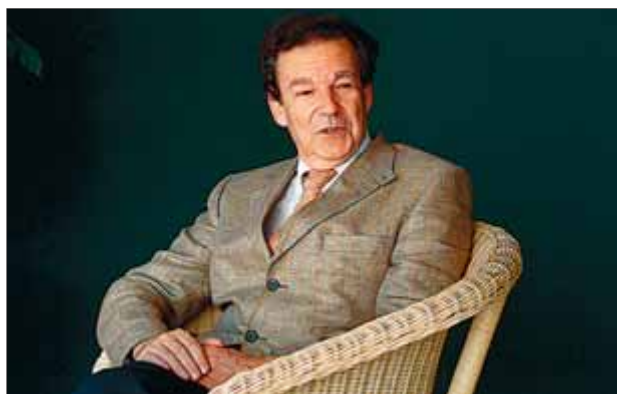
Lluís Racionero analitza en un llibre els complexos actuals dels polítics

Ramon Palomeras
MADRID

Ningú millor que Lluís Racionero per analitzar els complexos a dreta i esquerra del ventall polític. Ha estat en els dos bàndols. A *Los complejos de la derecha* (Plane-

ta), l'autor de la Seu d'Urgell desfà mites i prejudicis i carrega de valent contra els ciutadans que es defineixen d'esquerres o de dretes de per vida. Al capdavant, "les ideologies han desaparegut".

"Ni el PSOE és d'esquerres ni el PP de dretes; els dos acaten el capitalisme de mercat. Per això resulta difícil comprendre la incapacitat de canviar el vot. S'han de valorar les diferents situacions", argüeix.

Lluís Racionero no acaba de creure en els partits ■ J. LOSADA

Si a això hi afegim el munt de complexos dels uns i els altres, s'entén que Racionero propugni la desaparició dels partits. "M'agradaria que es votessin les persones", anhela convençut.

Amb tot, no s'està de posar el dit a la nafra. "La dreta té dos complexos: que els acusin de franquistes i haver perdut el suport de la cultura. L'esquerra es pensa que pel fet de ser d'esquerres sempre té raó, sense

oblidar cert sectarisme per haver lluitat contra Franco". Pel que fa a la unitat d'Espanya, no s'hi amoina gaire: "Aquesta unitat no és sacrosanta. França, Itàlia i Espanya van néixer al XVI. Abans hi havia comtats, regnes, principats. Ara els països s'han fusionat per crear Europa i defensar-se econòmicament d'Àsia i dels EUA. Els països van canviant en funció dels interessos concrets". ■